

2

Mamin dramatický výkrik zatrasie dokonale vyleštenými sklami na francúzskych dverách.

„Gabrielle!“ obviňujúco zasyčí, akoby som ju predčasne poslala do hrobu tým, že som sa ráno objavila v kuchyni, hoci sme sa niekoľko mesiacov nevideli. S ústami pootvorenými od šoku si utiahne si opasok na bielom bavlnenom župane. „Čo tu robíš?“

„Ahoj, mami. Je to vtipný príbeh,“ poviem, zatiaľ čo s rozpačitým úsmevom vchádzam do kuchyne.

Včera som si v tom zhone zabudla zbaliť pyžamo, takže som natlačená vo svojom starom pyžame, ktoré som našla v skrini vo svojej detskej izbe. Dnes som o pol štvrtej ráno prišla k prevratnému zisteniu, že moje dvadsaťštyriročné telo už nie je také, ako keď som mala šesťnásť – vtedy som bola neuveriteľne štíhla a vyšportovaná. Nestratila som však všetku svoju ohybnosť. V noci som sa do domu pretlačila cez malé okno.

„V prvom rade, nenahnevaj sa, ale rozbila som garážové okno.“

Mama neveriacky zdvihne obočie, no rýchlo sa vráti k prázdnemu rezignovanému pohľadu. Myslím si, že je v stave, keď ju žiadne moje rozhodnutie nemôže prekvapiť. Jej myseľ opäť

dospeje k záveru, že beriem drogy. „Prečo si, prosím ťa, rozbila okno v garáži?“

Zasmejem sa. Nie preto, aby som odľahčila atmosféru, ale preto, že je to vtipné. Až teraz, s odstupom času. Ale uprostred noci? Vtedy to také vtipné nebolo.

Mama stisne pery a upriami na mňa prísny pohľad. „Prosím, nesmej sa, Gabrielle.“

„Dobre, takže,“ odkašlem si, „včera večer, keď som prišla z práce, som zistila, že mi v byte prasklo nejaké potrubie a nemôžem tam zostať. Potom som dostala defekt, ktorý som si opravila sama podľa návodu na internete. Nakoniec som sem dorazila okolo tretej ráno, no nechcela som ťa budiť. Kameňom som rozbila garážové okno a tak sa dostala dnu. Ako som vravela, je to vtipný príbeh.“

Mamin pohľad sa presunie na francúzske dvere. „Musím dať skontrolovať alarm. Očividne nefunguje. A prasknuté potrubie? To sa stáva, keď si prenajmeš byt v takej hroznej štvrti.“

Povzdychnem si. Toto je presne ten dôvod, prečo nechodím domov. Mamine vysoké nároky a prednášky, ktoré nasledujú, keď ich nespĺňam, ma vždy dostanú do bludného kruhu. A to som jej ešte ani nespomenula, že ma vyhodili z mojej mizernej práce. Potrebujem však miesto, kde môžem prespať. Takže budem musieť znášať, ako neschvaľujúco nakláňa hlavu.

„Môžem tu pár dní zostať? Len kým opravia potrubie.“

Nemala by to byť otázka, pri ktorej by som sa mala báť zápornej odpovede. Je to moja mama a toto je dom, v ktorom som vyrastala. Mala by som tu byť kedykoľvek vítaná. No náš vzťah je v poslednej dobe napätý. Návštevy si vyžadujú povolenie.

„Áno, Gabrielle. Môžeš tu zostať,“ povie mama po bolestivo dlhom premýšľaní. Otočí sa a pokračuje v napeňovaní ovseného mlieka pri kávovare, ktoré prerušili moje kroky. Blond vlasy si prehodí cez plece a dodá: „Možno ti to pripomenie, ako by si mala žiť. Mož-

no tu nájdeš nejakú inšpiráciu. Alebo aj motiváciu?“ Pozrie sa mojím smerom a ja si pomyslím, že spať v aute by možno nebolo také zlé.

„Gabs?“ ozve sa hlas za mnou, a teraz som to ja, koho od prekvapenia strasie. „Čo tu, dočerta robíš?“

„Čo tu, dočerta, robíš ty?“ odvetím, zízajúc na môjho brata, ktorý stojí vo dverách.

„Pozor na jazyk, prosím,“ pokarhá nás mama, zatiaľ čo si pokojne a nezaujato nalieva kávu. Väčšina matiek by bola nadšená, keby sa jej dve dospelé deti naraz vrátili domov. Ale nie Priscilla McKinleyová.

Môj brat Zach ku mne pristúpi a vlašne ma objíme. Pred mesiacom sme boli spolu v bare v Durhame, ale stretávame sa len zriedka, tak ako s mamou. „S Claire sme sa pohádali, tak si dávame pauzu, kým sa veci upokoja,“ vysvetľuje.

„A pritom je tu, zatiaľ čo tá príživníčka si pohodlne vysedáva v dome, ktorý on spláca,“ zamrmle si mama popod nos. Otočí sa s hrnčekom kávy pritisnutým k hrudi a súcitne pokrúti hlavou, ako keby bol Zach úplný hlupák. „Ak si naozaj rozhodnutý, že si tú ženu vezmeš, mohol by si, prosím, zvážiť môj návrh?“

„Mama, naposledy, nie. Nepožiadam ju, aby podpísala predmanželskú zmluvu a ak to ešte raz spomenieš, vyškrtneme ňu zo zoznamu hostí,“ varuje ju. Zach na mňa hodí frustrovaný pohľad, ktorý hovorí: *S mamou je to stále fuška. Vitaj naspäť v pekle.*

„Vidíte to?“ vybuchne mama a odloží hrnček s kávou na bezchybný mramorový pult, za ktorého leštenie platí trikrát do týždňa upratovačku. „Vidíte, ako sa ku mne správate? Ide mi len o vaše dobro a vy prevraciate oči a vysmievate sa mojim radám. Je to veľmi kruté.“

„Prišiel som si len po bagel,“ pokrčí Zach plecami, naznačujúc svoju porážku. Z mohutnej kuchynskej skrinky vyberie bagel a vloží ho do úst. Na znak solidarity zasalutuje a zmizne do svojej detskej izby na poschodí, do ktorej sa musí vrátiť.

Pohľad vrátim späť na svoju nahnevanú matku. „Pozri, nebudem ti tu zavádzať. Odídem hneď, ako bude môj byt opäť obývatelný.“

„Späť k tvojmu obdivuhodnému životu?“ V tvári sa jej zjaví pohrdanie. Vie, že by to nemala povedať, ale neovláda sa. „Je to hanba, Gabrielle. Ženy z country klubu sa na teba stále vypytujú a ja im musím klamať! Myslia si, že si začínajúca podnikateľka, máš krásny dom v Charlotte a úžasného partnera. Prečo by to nemohla byť pravda? Tvoj otec by bol veľmi sklamaný, keby vedel, že si takto zahodila svoj život.“

Otvorím ústa a chvíľu uvažujem, že jej ten hrnček vytrhnem z rúk a zahodím ho preč.

„Prečo som zahodila svoj život?“ zopakujem. Tie slová mi takmer uviaznu v hrdle. „Lebo otec zomrel, mama. Zomrel.“ Na chvíľu stíchnem, aby tá spomienka mohla doznieť, pre prípad, že mama zabudla. Niekedy mám pocit, že aj naozaj zabudla. „Mrzí ma, že som svoj smútok nedokázala potlačiť tak dokonale ako ty. Mrzí ma, že posledné roky nebolo mojou prioritou udržiavať si dokonalý život. A vieš čo? Nemusíš sa báť, že ti tu budem prekážať. Nájdem si niečo iné.“

Zdá sa, že moje slová mamu poriadne rozrušili, tak ako vždy. Vždy je obeťou, nikdy nie vinníkom. Spodná pera sa jej roztrasie a zatvorí oči. Slzami ma bude chcieť slzami donútiť priznať, že má, ako inak, pravdu, a ja sa mýlim.

Keď som bola dieťa, mama bola moja hrdinka. Značkové topánky, luxusné večierky, dovolenky na Maldivách. Nebola ani ženou v domácnosti – mali sme opatrovatelku a slúžky. Žila na vysokej nohe, plne dotovaná našim otcom, ktorý bol finančným riaditeľom medzinárodnej organizácie. Tá každý štvrtrok dosahovala skvelé čísla. S kamarátkami sme boli uchvátené tým, aká bola štýlová. Možno bola namyslená snobka, no bola vtedy šťastná. Keď otec zomrel, akoby sa v nej niečo zlomilo. Teraz veľmi uzavretá, mrzutá a rezignovaná. Už roky som ju nevidela vyjadriť skutočné emócie.